

## Neděle 5. postní

Judica

J3, 22-36

21.3.2021

### Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina,  
kterýž učinil nebe i zemi,  
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství  
a díla rukou svých nikdy neopouští.

### Introit:

Zasnoubím si tě navěky,  
zasnoubím si tě spravedlností a právem,  
milosrdenstvím a slitováním,  
zasnoubím si tě věrností  
a poznáš Hospodina.

Píseň: 175

Čtení: Ez16, 9-14

Píseň: 608

### Kázání: J3, 22-36

Ježíš odešel z Jeruzaléma a přišel do ... *judské země*. Je se svými učedníky. Křtí. Také Jan křtí. Krom určení místa, kde se oba nacházejí, je zdůrazněno: Jan je tam, kde je dostatek vody. Nevím, ale myslím si, že ani to největší množství vody v největší nádrži světa by nestačilo na očištění nás, natož lidstva.

Jan i Ježíš křtí. Je to podruhé, co je nám na scéně představen Jan, zvaný též Křtitel. Je nasnadě otázka. Čekali bychom pozastavení nad legitimací křtu Ježíše a Jana. Spor se vede o očišťování, dodejme kultické. Kdo očišťuje tak, aby očištěný mohl předstoupit před Pána Boha? Mohl s ním mluvit?

*Mistře-rabbi, ten, který byl s tebou na druhém břehu Jordánu, o němž jsi vydal dobré svědectví, nyní sám křtí a všichni chodí k němu.* Kdo je ten, který přešel na druhý břeh? Co se

to stalo, že všichni *chodí k němu*? Vzniklá otázka se řeší nikoli mezi Janem a Ježíšem, ale mezi učedníky Janovými a Židy. Otázku vyvolali ti, kteří se chtějí dopátrat pravdy. Kdo tedy očišťuje?

*Nemůžt člověk vzít nicéhož, leč by jemu dáno bylo s nebe.* Opět nám známé nebe – prostor, kde svrchovaně vládne Bůh. Jako by Jan říkal: Člověk si může mnoho přivlastňovat, může i mnohým manipulovat, mnohého se dotýkat, ale nemusí mu to býti dáno. Člověk se může i cítit obdarován Bohem. Ale *něčeho vzít*, co bude jeho součástí a úkolem, to je jiná. O tom rozhoduje Bůh.

Jan odpovídá stejně, jako odpověděl, když poprvé za ním přišli vyslanci Židů. Opakuje jen to, co již jednou řekl. *Nejsem Mesiáš.*

Zdánlivě pisatel mluví z cesty. Kde se bere ženich, kde se bere najednou svatba? Mluvíme o očišťování. Ano, mluvíme o očišťování, ale nesmíme zapomenout, že svatba již začala. Už jsme si povídali o Káni, vodě a vínu. Už nastala svatba, už se mění naše vodnatelné životy na víno. Už se mění naše vodnatelná církev a podává dobré víno, už se mění náš vodnatelný svět a chutná jak nejlepší víno.

Už slyším hlasy. Kdes to viděla? Kdes to slyšela, že svět, církev, lidstvo se mění, je lepší, chutná jak nejlepší víno? Je pandemie! Lidé umírají! Politici se hádají o vakcíny. Církev, lidé, svět vůbec nechutná jako dobré víno. Spíš chutná jako patoky, po kterých bolí hlava.

Ano, to všechno je pravda, ale *ženich je ten, kdo má nevěstu*. Ke svatebnímu veselí patří ženich a nevěsta. Ženich je Ježíš a nevěsta je církev, potažmo svět. Ženich chce mít tuto nevěstu, nezříká se jí. Nerozmyslel si svatbu. Nechce být s jinou.

*Přítel pak ženicha, jenž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest.* A opět, kde se vzal ten přítel ženicha, Ježíše, který stojí a čeká? Tento přítel má důležitou roli. Přítel ženicha má dovést ženicha k nevěstě. Přítel je ten, který zorganizuje sejití ženicha a nevěsty. To je jeho role, o nic víc a o nic méně.

Je tu jedna záhadná postava. Stojící přítel ženicha. Co jej rozpojuje, je ženichův hlas. Hlas, který tento přítel zná. Tomuto hlasu pilně naslouchá. Úloha Jana jako přítele je z tohoto malého podobenství patrná. Jan má Ježíše přivést k Izraeli, církvi, k lidem.

Jan žije, tak jako my, ve světě. Vidí svět plný zmatků, plný násilí, nevraživosti, krutých nemocí. Žije ve světě, kde vítězí smrt. Přesto se raduje, jeho radost je úplná. Janova radost není z toho, že konečně nastane soud. Konečně ženich dokonale skoncuje s nevěrnými, a hlavně se zpronevěřilou nevěstou. Janova plná, šťavnatá radost je z toho, že konečně ženich, Ježíš, přišel. Stále má zájem o svoji trochu vrásčitou a zestárlou nevěstu. Pořád ji má rád, pořád o ni bojuje.

*On musí růst, já však menšit se.* Dalo by se též možná přeložit: „On vychází jako slunce a já na konci dne zacházím za obzor.“ Jan nemluví o nějakém sebemrškačském umenšování. Jan mluví o tom, že přicházející Ježíš je to pravé světlo. Světlo, které prozářilo náš šedý svět. Jan se ani nechce svou osobností s Ježíšem rovnat. Ježíš Kristus a Jan jsou dva různí lidé. A opět to Jan vysvětluje řečí, která je pro moderního člověka těžko pochopitelná: *Kdož jest shůry přišel, nade všeckyť jest; kdožť jest z země, zemskýť jest, a zemské věci mluví. Ale ten, jenž s nebe přišel, nade všecky jest.* Ano, věci nebeské a věci pozemské se nemísí jako jablka a hrušky, jsou vedle sebe a navzájem se ovlivňují.

Jan si jest jist. Svět a jeho zemitost, to je naše lidské prostředí. Zde žijeme své životy. Jsme tak připravení. Na druhé straně k nám přichází ten, jenž naši pozemskost přemohl. Přišel si pro nás jako ženich, který má svou nevěstu-svět rád a chce s ní žít po celý život.

Svatbu beránkovu již nikdo nemůže zastavit, ani přerušit. Víno, krev hroznů se proměnilo v krev obnovené manželské smlouvy.

Naše vyprávění o Ježíši, Janovi, učednících a Židech končí. Opět, kdo přijímá svědectví a kdo svědectví nepřijímá? Jan svědčil a zval na svatbu do svatebního veselí. Co my, o čem svědčíme? Jak dovedeme zprostředkovat svatební veselí nad nemocemi zmítajícím se světem?

*Kdož pak přijímá svědectví jeho, zpečetil jest to, že Bůh pravdomluvný jest.* Paradoxnější důkaz existence Boha možná hned tak nikdo neřekl. Je v tom velká naděje. Jestliže jsem se ptala, co my, o čem svědčíme, nechtěla jsem na vás naložit jeho zákonů a příkazů, abyste se umenšovali, až byste vůbec nebyli. Poslední věta nás ujišťuje o tom, že Bůh tomu, který chodí za Ježíšem – chcete-li jej následuje – tak tomu Bůh dá pečeť jeho obnovené smlouvy. Tato pečeť křtu mu dá sílu. Sílu svědčit o milosrdném Bohu, který k nám přichází skrze Ježíše Krista.

Amen.

Píseň: 156

Poslání:

Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás.

Požehnání:

Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem.  
Pán budiž se všemi vámi.

Píseň: 685